

РЕШЕНИЕ

№ 9845

гр. София, 21.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 24.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **805** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от С. С. Г. чрез адв. М. Т. иск по чл. 128а АПК за обявяване на нищожност на решение № 6749/11.11.2022 г., постановено по адм. дело № 11076/2021 г. по описа на АССГ, 52 с-в, с което е отхвърлена жалбата на ищеца против заповед № РВТ21-РД09-186/25.10.2021 г., издадена от кмета на район „В.“, СО.

В исковата молба се твърди, че горепосоченото съдебно решение е постановено в нарушение на императивни норми - чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основаните свободи (ЕКЗПЧОС) и чл. 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) – за зачитане на правото на личен и семеен живот и жилище; неспазване на процедурата, определена в практиката на ЕКЗПЧОС при отстраняване от общинско жилище; в нарушение на принципа на пропорционалност/съразмерност в чл. 6 от АПК.

В писмено становище по делото ответникът – кметът на р-н „В.“, Столична община чрез юрк. Г. оспорва предявения иск, като счита същият за недопустим предвид обстоятелството, че решението на АССГ е преминало през инстанционна проверка, като е оставено в сила с определение № 3317/28.03.2023 г. по адм.дело № 1538/2023 г. по описа на ВАС, потвърдено с определение № 6329/13.06.2023 г. по адм.дело № 5513/2023 г. на ВАС, 5-чл. с-в.

Административен съд София-град като обсъди изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени представените по делото доказателства, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

По отношение допустимостта на иска:

Съгласно разпоредбата на чл. 128а, ал. 1 и ал. 2 от АПК исковите за обявяване на нищожност на решения и определения, които преграждат по-нататъшното развитие на производството, постановени от административните съдилища или от Върховния административен съд, могат да се подават безсрочно пред съответния административен съд. Предвид горното, съдът намира, че предявеният установителен иск с предмет обявяване на нищожност на съдебен акт, постановен от Административен съд София-град, е допустим, като е предявен от активно легитимирано лице – по отношение на което съдебният акт е неблагоприятен. Решение № 6749/11.11.2022 г., постановено по адм. дело № 11076/2021 г. по описа на АССГ е окончателно на основание чл. 46, ал. 5 от Закона за общинската собственост. В този смисъл, противно на твърденията на ответника, решението не е преминало през инстанционен контрол по същество, тъй като с горепосочените определения касационната инстанция е оставила жалбата срещу него без разглеждане на основание чл. 215, т. 4 от АПК.

Разгледан по същество искът е неоснователен по следните съображения:

С решение № 6749/11.11.2022 г. по адм. дело № 11076/2021 г. по описа на АССГ съдът е отхвърлил жалбата на С. С. Г. от [населено място], против Заповед № РВТ21-РД09-186/25.10.2021 г., издадена от кмета на Район „В.“ - СО, с която е прекратено наемното й правоотношение, възникнало със Заповед №РВТ16-РД09-229/21.12.2016 г. на кмета на Район „В.“ - СО за настаняването й в общинско жилище, находящо се в [населено място], м. „М. ливади-запад“, [улица], състоящо се от две стаи, кухня и предверие с площ 39,86 кв. м. и жилищна площ от 27,10 кв. м.

Решението, обявяването на чиято нищожност се иска, е съдебен акт, имащ окончателен характер. Легална законова дефиниция за нищожност на съдебно решение липсва, поради което в практиката е прието, че съдържанието на понятието се извлича по тълкувателен път. В правната теория и съдебната практика е изяснено, че нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на правораздавателната власт на съда и формата на постановеното решение, че те се отразяват на валидността на съдебния акт. Нищожността на съдебните решения е резултат от най-тежки пороци във връзка с формиране на волята на съдебния орган. С други думи нищожно е това решение, което не отговаря на изискванията за валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Липса на волеизявление е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или не може да се направи извод за наличие на волеизявление, защото не е изразено в писмена форма, липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт или пък решението е абсолютно неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване.

В случая постановеният съдебен акт не страда от нито един от описаните пороци. Служебно известно е на настоящия състав, а предвид публикуването на съдебните актове на интернет страницата на съда следва да се приеме и за общоизвестно, че съдия С. Д. е съдия в Административен съд София-град и е била такава и по време на разглеждането на адм. д. № 11076/2021 г. Същата е изрично посочена като председател на състава, постановил решението. С последното е отхвърлена жалба, която е подлежала на разглеждане по реда на чл. 145-178 АПК, съгласно цитираната

по-горе ал. 5 на чл. 46 ЗОС. Жалбата е била насочена против акт от вида, посочен в чл. 145, ал. 2, т. 1 АПК и е била подсъдна родово (чл.128, ал.1, т.1 вр. чл.132, ал.1 АПК) и местно (чл.133, ал.1 АПК) на Административен съд София-град. Именно така е и била разгледана и решението по нея е постановено от състав, отговарящ на посоченото в чл. 164 АПК. Решението е надлежно подписано от съдията-докладчик, а изложените мотивите в него са напълно ясни, както и постановеният диспозитив, който безпротиворечиво им съответства.

Предвид изложеното, решение № 6749/11.11.2022 г. по адм. дело № 11076/2021 г. по описа на АССГ се явява постановено от надлежен орган, в надлежен състав, съобразно правораздавателната власт на съда, в писмена форма. Същото решение е напълно разбираемо и е подписано. Ето защо, не е налице основание то да бъде преценено като нищожно. Доводите на ищцата са изцяло в насока неговата неправилност/незаконосъобразност и поради това – извън предмета на настоящата проверка за валидност на съдебния акт. Тя не може да замести инстанционния контрол, изключен в случая от специалния закон.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че посочената от ищцата за нарушена разпоредба на чл. 8 от ЕКЗПЧОС в частта ѝ за правото на неприкосновеност на жилището, не може да намери приложение в процесния случай. Уреденото в чл. 8 субективно право не е абсолютно, като в пар. 2 на същия член са изброени и изключенията, които биха обосновали нуждата от намеса на държавните власти в упражняването на това право, а именно: в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Ползването на общинско жилище под наем и необходимостта от проверки за състоянието на това жилище от неговия собственик попадат сред тези изключения. Още повече, че задължението за допускането на подобни проверки е част и от сключения между страните договор за наем. В този смисъл наведените от ищцата твърдения за нарушение на чл. 8 от ЕКЗПЧОС се явяват неоснователни.

Ето защо, искът с правно основание чл. 128а от АПК се явява неоснователен. С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 лв. съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгласно чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс, субсидиарно приложим на основание чл. 144 АПК. Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 128а АПК, предявен от С. С. Г. чрез адв. М. Т. за обявяване на нищожност на решение № 6749/11.11.2022 г., постановено по адм. дело № 11076/2021 г. по описа на АССГ.

ОСЪЖДА С. С. Г., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: